

Gabriel Oliver Coll, *in memoriam*. – El capvespre del 12 de febrer de 2009, les portes de l’Aula Magna de la Facultat de Filologia de la UB s’obrien per acollir els assistents a l’acte-homenatge al Dr. Gabriel Oliver Coll, amb motiu de la presentació de la *Miscel·lània Gabriel Oliver Coll* (Barcelona-Mallorca, Estudi General Lul·lià-PPU, 2008) i de l’obra que reunia els parlaments que s’havien fet al Paranimf, el 17 de novembre de 2006, *Homenatge al professor Gabriel Oliver, in memoriam* (Barcelona, PUB, 2008). Presidien l’acte: el Dr. Pere Quetglas, Vicerector d’Informació i Comunicació, Dr. Joan Veny, Dra. Isabel de Riquer, Dr. Adolfo Sotelo, Degà de la Facultat de Filologia, i la Sra. Mª Jesús Marcuello, esposa de l’homenatjat.

El Dr. Quetglas, després d’evocar el motiu que ens havia congregat allí, donà la paraula a la Dra. Riquer, que glossà magistralment els treballs que constituïen la *Miscel·lània*, recalcant aquells temes que havia conreat el nostre amic-professor-company Gabriel Oliver, i que es feien palesos

Estudis Romànics [Institut d’Estudis Catalans], Vol. 32 (2010), p. 559-617

en els treballs recollits en aquella publicació. Tres eixos en ressortien: l'època medieval, el segle XIX francès i els temes relacionats amb Mallorca.

Seguidament, fou el Dr. Veny qui, amb la seva saviesa i bonhomia, exposà les beutats d'uns articles que li tocaven molt de prop, com a lingüista i com a mallorquí: *El pintoresquisme verbal en la Mallorca dels primers decennis del segle XIX*; *Refranyys meteorològics de Mallorca al Calendari de Sanchis Guarnier*, i el poder meravellós d'aquella i intrusa que dóna al nom d'Anna, en mallorquí, tota la seva suavitat i el seu encant: *Aina*. Els darrers mots del Dr. Veny acabaren de donar tot el pes a la seva brillant i bonica intervenció: «I ara, per acabar, aparcaré el meu escepticisme en qüestions del més enllà, i pensaré que sí, que hi ha un cel on Gabriel Oliver és feliç guaitant per una clivella de la volta celestial i que ens somriu satisfet d'aquest homenatge que valora la seva obra i les seves virtuts, mentre nosaltres ens quedem amb l'enyorança d'un home vital, càlid, generós i insubstituïble.»

A continuació, el Dr. Sotelo mostrà la seva erudició literària entreteixint un tapís que contenia tots els autors que havia estimat el Dr. Oliver. Partint d'un «se quiera o no: Balzac es la novela» obria un tema que havia estat objecte de moltes xerrades amb l'homenatjat i que ens mostrava uns interessos comuns, uns personatges, uns títols, uns autors que el professor Oliver injectà en la sang de molts de nosaltres. El poema «Rosa de abril» de *Pero el viajero que huye*, de Vázquez Montalbán, llegit amb tots els matisos que requereix, serví per concloure el seu parlament.

L'última a prendre la paraula fou la Sra. Mª Jesús Marcuello, l'esposa d'en Gabriel, que amb molta serenitat i *carinyo* parlà del seu espòs, reprenent alguns dels elogis que s'havien fet, tant des del punt de vista humà com professional. En Biel era persona franca, amic fidel amb el que sempre es podia comptar. Volgué recalcar que era persona confiada, —no per això, ingenu—, motiu pel qual no tancava la porta a ningú sense donar-li la seva oportunitat. En nom propi i el dels seus fills i néta, que es trobaven a la sala, donà les gràcies a tots els assistents per la seva presència, el seu suport i la seva amistat.

El Dr. Quetglas tancà l'acte fent esment d'algunes persones que, sigui per escrit, sigui de paraula, havien manifestat la impossibilitat d'assistir-hi i, servint-se dels mots d'un d'aquells amics absents: «Aquesta tarda, quan parlis amb en Biel, digues-li...», prosseguí dient, de manera molt sentida i amb tot el pes de l'amistat que els unia, «que havia parlat amb en Biel i li havia dit que, en acabar l'acte, ens reuníssim tots, per fer un petit xeflis.»

Ho férem davant l'antic Deganat, davant la porta que tantes vegades havia travessat, en el marc d'aquell claustre on tantes vegades havien ressonat els seus passos, les seves converses amb col·legues i amics... En Biel hi era en cadascun dels presents, fent aquells gestos que tantes i tantes vegades havíem compartit. Era en la nostra conversa, en el nostre somriure i en alguns ulls espurnejants plens d'un munt de records.